

Arrest

nr. 59 177 van 1 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 december 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 10 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart tijdens uw gesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat uw zoon u in 2009 plots vertelde dat hij problemen had en dat hij het land moest ontvluchten. Hij zei u dat u met hem mee moest omdat hij u niet wilde achterlaten omwille van uw medische problemen (suikerziekte). Om dezelfde redenen wilde uw zoon u ook niets vertellen over zijn problemen.

In uw fax van 20 oktober 2010 geeft u aan geen persoonlijke problemen te kennen, en stelt u dat al uw problemen verband houden met de problemen van uw zoon Y.(...) B.(...) (O.V. 6.551.019).

U verklaart tijdens uw gesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Armenië verliet op 16 september 2009 en met het vliegtuig naar Minsk (Belarus) reisde. U verbleef in Belarus van 16 september 2009 tot en met 21 december 2009. Vanuit Belarus reisde u met een minibus verder richting België. U kwam België binnen op 23 december 2009 in het gezelschap van uw kleinzoon Y.(...) G.(...) (O.V. 6.551.017), in het gezelschap van uw zoon Y.(...) B.(...) (O.V. 6.551.019), in het gezelschap van uw schoondochter P.(...) S.(...) (O.V. 6.551.019) en in het gezelschap van uw minderjarige kleinzoon Y.(...) H.(...). Uw kleinzoon Y.(...) G.(...) (O.V. 6.551.017), Uw zoon Y.(...) B.(...) (O.V. 6.551.019), en uw schoondochter P.(...) S.(...) (O.V. 6.551.019) dienden een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 23 december 2009. Uzelf diende pas een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 09 februari 2010 omwille van uw medische problemen.

B. Motivering

U verklaart in uw schriftelijke verklaring dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw zoon Y.(...) B.(...) (O.V. 6.551.019), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende (fax van 20/10/2010). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw zoon Y.(...) B.(...) (O.V. 6.551.019) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon Y.(...) B.(...) (O.V. 6.551.019) is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing, waarvan een kopie zich in het administratieve dossier bevindt.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in de asieldossiers van uw kleinzoon Y.(...) G.(...) (O.V. 6.551.017), en van uw schoondochter P.(...) S.(...) (O.V. 6.551.019) werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus, en tot een weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken neergelegde documenten (een huwelijksakte en een overlijdensakte van uw partner) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw overleden partner, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, B.Y.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 59 174 van 1 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B.Y. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, voert verzoeker aan dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Hij herhaalt zijn vluchtrelaas en onderneemt een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij op geen enkele manier kan aantonen dat hij daadwerkelijk werd benaderd om een apparaat in regeringswagens te plaatsen met de bedoeling die te laten verongelukken en hij verder aangeeft niet naar een dokter/ziekenhuis te zijn gegaan waardoor hij niet over medische attesten beschikt en hij dus evenmin op enige tastbare manier kan aantonen dat hij daadwerkelijk voor twee dagen meegenomen werd en geslagen werd, (ii) hij over geen enkele informatie beschikt in verband met A., die hem de precaire vraag in verband met het apparaat stelde, hij evenmin weet wie het bevel had gegeven aan A. en de vier mannen om het apparaat te laten plaatsen, noch waarom specifiek de vraag om dat apparaat te plaatsen aan hem werd gesteld en dit niet werd uitgevoerd door één van de medewerkers van A. zelf, (iii) hij en zijn partner onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over de aard van zijn verwondingen en het feit of hij al dan niet verzorgd werd, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zodat weinig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen en het vermoeden ontstaat dat hij bewust zijn Armeens paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden, (v) mochten zijn verklaringen geloofwaardig zijn – quod non – vastgesteld moet worden dat uit zijn verklaringen blijkt dat niet uit te sluiten valt dat hij wel degelijk op bescherming kon rekenen in Armenië tegen de mensen waar hij problemen mee had, maar dat hij onvoldoende démarches heeft ondernomen om bescherming te zoeken en (vi) uit het door hem neergelegde werkboekje niet kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn werk bij de garage Evromotors in Jerevan daadwerkelijk problemen kende in Armenië of zou kunnen kennen bij een eventuele terugkeer naar Armenië en de overige neergelegde documenten slechts informatie bevatten met betrekking tot zijn identiteit en de identiteit van zijn gezin doch niet met betrekking tot zijn concrete problemen.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde feiten en hij hieromtrent daarenboven vage en weinig plausibele verklaringen aflegt, kan uit niets worden afgeleid dat de door hem voorgehouden problemen – zo hieraan al enig geloof zou worden gehecht, quod non – zijn ingegeven zijn door één van de vijf hoger genoemde redenen vermeld in het Verdrag van Genève. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de feiten het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk dat hij omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de Armeense autoriteiten niet zou kunnen inroepen. Integendeel, uit zijn verklaringen blijkt uitdrukkelijk dat hij wel degelijk beroep zou kunnen doen op de rechtsbescherming waarin zijn nationale autoriteiten voorzien: “Ze vragen u te “prutsen” aan auto’s van hoge mensen van de autoriteiten. Hebt u die mensen (de hoge mensen van de autoriteiten) daarover aangesproken? Kv: neen Waarom niet? Kv: omdat ik bang was Hadden die mensen van de overheid u geen bescherming kunnen bieden (en bijvoorbeeld die A.(...)) en zijn 4 mannen op heterdaad “betrappen”? Kv: misschien Maar ik was bang – ook voor mijn gezin Zou de overheid u bescherming bieden/kunnen bieden tegen deze mensen? Kv: tuurlijk wel Maar ik was bang Waarom hebt u dat dan niet gedaan? Kv: omdat ik bang was van die mannen. Had de overheid (die u dan zou waarschuwen voor gevaar) u geen bescherming kunnen bieden? Kv: misschien wel Wellicht zouden ze me dankbaar zijn Maar ik heb dat niet gedaan Dat is een feit (...) Hebt u ergens

klacht ingediend tegen deze behandeling door A. (...) en zijn 4 mannen? Kv: neen Waarom niet? Kv: ik was bang" (administratief dossier, stuk 4, p. 12-13).

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij onvoldoende beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen enkele klacht heeft ingediend en dat hij dus niet de minste poging heeft ondernomen om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin de Armeense autoriteiten voorzien. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij hiertoe niet de mogelijkheid had, noch dat hem hulp en bescherming zouden worden onzegd. Deze vaststellingen worden niet weerlegd door de loutere stelling in het verzoekschrift dat hij niet zeker was van het feit dat hij bescherming zou kunnen genieten van zijn nationale autoriteiten en hij vreesde voor zijn leven zodat hij besloot het zekere voor het onzekere te kiezen en zijn land te verlaten.

2.5. In zoverre verzoeker erop wijst dat hij een werkboekje neerlegt, waarmee hij bewijst dat hij sinds september 1999 werkzaam was in de BMW-garage, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent terecht opmerkt in de bestreden beslissing dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn werk bij de garage Evromotors in Jerevan daadwerkelijk problemen kende in Armenië of zou kunnen kennen bij een eventuele terugkeer naar Armenië. De overige door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn rijbewijs, de geboorteaktes van hemzelf, zijn echtgenote en zijn zoon en een huwelijksakte vormen evenmin een bewijs van de door hem aangehaalde feiten.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verzoekt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Mede gelet op wat voorafgaat, kunnen in het administratief dossier geen elementen worden ontwaard waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing vormen ook de door verzoekster voorgelegde documenten, met name een huwelijksakte en een overlijdensakte van haar partner, niet het minste bewijs van de voorgehouden problemen zodat deze documenten niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS